

SCENARIUSZ ZAJĘĆ DLA DZIECI W WIEKU 8+
INSPIROWANYCH KSIĄŻKĄ
JESTEM TYLKO MOJA

Jestem tylko moja, Raquel Díaz Reguera, tłum. Karolina Jaszecka, Wydawnictwo EZOP
Scenariusz zajęć: Ewa Janus

Drodzy Czytelnicy, Rodzice, Opiekunowie, Nauczyciele, Bibliotekarze

Oddajemy w Wasze ręce do darmowego pobrania **scenariusz zajęć dla dzieci od 8 lat**, inspirowany książką pt. *Jestem tylko moja*.

Scenariusz ten może być wykorzystany w szkole na lekcji lub w świetlicy, w bibliotece, w domu kultury, a także po prostu w rodzinnym domu dla grupy dzieci.

Niektóre zabawy i ćwiczenia są bardzo angażujące emocjonalnie, dlatego warto je wprowadzać przez kilka dni, dając dzieciom czas na przeżycie tych emocji. Warto dostosować treści do potrzeb swojej grupy, wybierając dowolne zabawy i ich kolejność.

Jeśli zaproponowany przez nas scenariusz, spodobał Wam się, napiszcie do nas na adres e-mail: redakcja@ezop.com.pl, a zawiadomimy Was o zamieszczeniu na naszej stronie internetowej kolejnych scenariuszy inspirowanych innymi książkami.

1

Zapoznaj dzieci z treścią książki: *Jestem tylko moja*.

Możesz m.in.:

- przeczytać książkę grupie, prezentując ilustracje,
- stworzyć teatrzyk postaci, wykorzystując sylwety Myszy, Myszora (przed zmianą i po niej) i znajomych Myszy,
- opowiedzieć dzieciom historię Myszy i Myszora, wzmacniając przekaz ilustracjami z książki *Jestem tylko moja*,
- poprosić chętne dzieci, by przeczytały głośno opowiadanie, dzieląc je na części i prezentując ilustracje,
- poprosić dzieci, by ilustrowały opowiadanie sylwetami bohaterów, rozdany losowo podczas wspólnego czytania lub czytania książki przez Ciebie.

Wskazówka!

Warto przygotować postaci Myszy, Myszora (wersja – mysz i wersja – kot), znajomych Myszy (może być jedna sylweta – kilkoro znajomych) – na podstawie grafik z książki sylwety w rozmiarze A4, kolorowe, do wydruku, wycięcia i naklejenia na patyczki. Mogą też być mniejsze, ale ważne, by proporcje pomiędzy bohaterami były zachowane.

2

„Co się wydarzyło?”

Wydrukuj i wytnij zdania (tabela), które prezentują przebieg wydarzeń. Możesz też zaproponować wykonanie tego działania dzieciom. Ustaw na środku sali **trzy krzesła z napisami: TAK, NIE, NIE WIEM**, w takiej odległości, by kilka osób mogło swobodnie stanąć lub usiąść wokół nich. Zaproś dzieci do zabawy.

Za chwilę losowo rozdram kartki niektórym z was i poproszę o przeczytanie zdań. Każde z nich dotyczy treści przeczytanego opowiadania. Zastanówcie się chwilę, czy zdanie to jest prawdziwe, fałszywe, czy też po prostu nie możecie tego stwierdzić w tej chwili. Jeśli zdanie jest prawdziwe – usiądźcie wokół krzesła z napisem TAK, a jeśli nieprawdziwe – wokół tego z napisem NIE. Jak myślicie, gdzie trzeba usiąść, gdy nie możecie jednoznacznie określić prawdziwości lub fałszu zdania?

Rozdaj kartki chętnym lub losowo wybranym dzieciom i proś kolejno o czytanie zdań. Po każdej frazie, **zachęć dzieci do zastanowienia się nad znaczeniem zdania**. Jeśli pojawią się rozbieżności w ocenie fragmentów historii – wróć do książki, odczytaj odpowiedni fragment jeszcze raz i poproś dzieci o weryfikację decyzji. Numery stron z podpowiedziami dotyczącymi treści znajdują się przy zapisanych zdaniach. Postaraj się tak kierować pracą dzieci, by zachować chronologię historii.

1.	Mysz w każdy czwartek umawiała się z grupą przyjaciół na kolację. s. 2
2.	Kiedy poznajemy Mysz, ona już od dawna mieszka we wspólnej norce z Myszorem. s. 2
3.	Mysz i Myszor często kłócili się o to, że Mysz wraca zbyt późno do domu albo o to, że spotyka się ze znajomymi. s. 5
4.	Myszor twierdził, że bardzo kocha Mysz, dba o nią, martwi się i dlatego chce wiedzieć, gdzie i z kim ona przebywa wtedy, gdy nie są razem. s. 7
5.	Myszor nigdy nie przeglądał wiadomości w telefonie komórkowym Myszy. s. 10-11
6.	„Jesteś tylko moja” mówione przez Myszora pokazywało, jak bardzo kocha on Mysz i jak mu na niej zależy. To zwyczajne zachowanie wśród par, nie tylko mysich. s.15
7.	Prezenty, które otrzymywała Mysz (książka kucharska, koszula nocna) bardzo jej się podobały. Chciała z nich korzystać. s. 17
8.	Mysz przestała chodzić na czwartkowe kolacje z przyjaciółki, ale oni nie martwili się o nią, bo wiedzieli, że jest szczęśliwa. s. 18
9.	Kiedy Myszor zaczął się zmieniać, Mysz robiła się coraz mniejsza i mniejsza. s. 21
10.	Kiedy Mysz i Myszor spędzali czas już tylko we dwoje, on winił ją o wszystko i był niezadowolony. s. 21
11.	Przyjaciółka Myszy powiedziała jej, że dyktowanie komuś, z kim ma się spotykać, jak ma się ubierać, jak spędzać czas itp. to nie jest miłość. Mysz przestała wtedy z nią rozmawiać. s. 23
12.	Myszor zaczął przypominać największego wroga myszek – kota, a jego zachowanie zmieniło się na stałe. s. 27
13.	Mysz nie uciekła ze wspólnej norki, gdy odkryła, że jej ukochany Myszor stał się agresywnym kotem. s. 27
14.	Mysz rozumiała, że nie należy do nikogo i ma prawo decydować o sobie nawet, gdy jest w kimś zakochana. s. 29
15.	Wzbudzanie strachu i kontrolowanie ukochanej osoby jest jednym z etapów miłości. s. 30
16.	Przyjaciele Myszy pomogli jej zrozumieć, że nie należy do nikogo i uwolnić się od wspomnień życia z Myszorem. s. 33

Wskazówka!

Przed zorganizowaniem poniższych zabaw wprowadź sygnał np. zapalenie światła, klaśnięcie, sygnalizujący rozpoczęcie zabawy wyobraźniowej.

Ustalcie też sygnał, znak, który będzie oznaczał zakończenie zabawy wyobraźniowej np. zgaszenie światła, dźwięk dzwoneczka itp. To szczególnie ważne w przypadku młodszych dzieci.

Podziel grupę w losowy sposób na pary np. poprzez odliczanie 1, 2, 1, 2... Zachęć dzieci, by w parach zastanowiły się, jak może wyglądać przyjaźń i miłość. Pomocne mogą być sformułowania:

- Czy to są uczucia przyjemne, czy nieprzyjemne?
- Jakie emocje budzą u osób, które doświadczają przyjaźni i miłości?
- Jakie emocje budzą u osób, które je obserwują?
- Czy przyjaźń i miłość mają kolory? Jakie?
- Czy przyjaźń i miłość różnią się od siebie? Czym się różnią?
- **Gdyby przyjaźń i miłość mogły być ludźmi, to jak by wyglądały?**

Zachęć dzieci, by, odnosząc się do odpowiedzi na ostatnie z pytań, **stworzyły rzeźbę przedstawiającą przyjaźń lub rzeźbę przedstawiającą miłość**. Niech to dzieci w parze ustalą, które uczucie przedstawią i jak ono będzie wyglądało. Jedno z dzieci jest rzeźbiarzem, a drugie tworzywem, z którego ona powstaje. Zwróć uwagę, by dzieci pamiętały o delikatnym poruszaniu częściami ciała swej rzeźby, pytały, czy mogą w ten sposób nimi poruszyć itp.

Kiedy pary będą gotowe, porozmawiaj z każdą o tym, co przedstawia i zrób zdjęcie rzeźbie. Następnie warto zaproponować, by dzieci zamieniły się rolami. W wolnej chwili obejrzyjcie wspólnie zdjęcia wszystkich rzeźb, możecie je też wydrukować.

4

„Jaka jest Mysz?”

Przygotuj odpowiednie **rekwizyty** np. apaszki, opaski na głowę, doklejane wąsy, torebkę, telefon itp., które mogą kojarzyć się z bohaterką książki.

Zachęć dzieci, by wspólnie wybrały te akcesoria, które są dla niej charakterystyczne i poproś o uzasadnienie.

Pamiętaj, że nie ma złych odpowiedzi, jeśli są odpowiednio umotywowane.

Poproś chętne dziecko, by przebrało się w strój Myszy i zaprezentowało się grupie.

Na zakończenie poproś, by dzieci **podsumowały, jak wygląda Mysz** oraz pokazały sposób, w jaki się porusza.

Narysuj wspólnie z dziećmi kontur sylwetki Myszora na brystolu i połóż go na podłodze. Na stolikach połóż kredki i mazaki. Zaproś dzieci do zabawy ruchowo-plastycznej:

Aby Myszor mógł wziąć udział w naszej zabawie, musimy najpierw stworzyć jego postać. Do ozdobienia jego sylwetki mamy kredki i mazaki. Za chwilę włączę muzykę i zaproszę was do dowolnego tańca. Kiedy zatrzymam muzykę, waszym zadaniem jest pokolorowanie fragmentu ciała Myszora lub narysowanie charakterystycznych elementów np. oczu czy wąsów. Jednak, gdy znowu usłyszycie muzykę, czas wrócić do tańca. Pamiętajcie, że ten rysunek postaci będzie nam potrzebny w następnej zabawie, więc powinien dać się łatwo rozpoznać jako Myszor.

Kontynuuj zabawę taneczną dopóty, dopóki dzieci nie uznają, że Myszor jest gotowy. Dzieci mogą również narysować w ten sposób dwie postaci Myszora – przed zmianą w kota i po niej. Warto grupie oddać inicjatywę w tej kwestii i poczekać, czy taki pomysł się pojawi.

6

„Jak można to zmienić?”

Wybierz chętną osobę do roli Myszy oraz trzy – cztery osoby, do ról jej znajomych i poproś, by dzieci założyły charakterystyczne elementy stroju, wybrane w zabawie „Jaka jest Mysz?”.

Wprowadź dzieci w tę formę zabawy:

*Za chwilę wystawimy szczególne przedstawienie. Będzie to spektakl, gdzie będziecie nie tylko widzami, ale też aktorami i scenarzystami. Będziemy mieli wpływ na to, jak potoczy się historia Myszy. **Naszym celem jest zmiana jej losu tak, by od początku rozumiała, że jest tylko swoja.** Będę opowiadała historię Myszy i Myszora, a wasze koleżanki i koledzy będą odgrywać role, starając się improwizować. W roli Myszora wystąpi przygotowana przez nas sylwetka, którą widzicie na podłodze. Będę przerywać opowieść i prosić was o pomoc w uzupełnieniu historii tak, by Mysz mogła ją odmienić. Pamiętajcie, że nie ma złych pomysłów, ale próbujcie wymyślić rozwiązania prawdziwe, nie magiczne.*

Wspólnie z dziećmi przygotuj „scenę” – ograniczony fragment sali np. koc rozłożony na podłodze, symboliczny stoliczek czy poduszkę jako domek. Poproś jedno z dzieci by przekładało w to miejsce sylwetę Myszora, gdy pojawi się w opowiadaniu i zabierało ją, gdy nie występuje w danej scenie. Jeśli dzieci przygotowały dwie sylwetki Myszora, połóżcie obie. Warto podkreślić, że nie ma jednego momentu w tej opowieści, gdy Myszor zmienia się we wroga Myszy czyli kota. Warto zrobić sygnał STOP (jak znak drogowy), by wzmocnić przekaz, gdy pojawią się w historii punkty alarmowe.

6

„Jak można to zmienić?” – ciąg dalszy

Przeczytaj lub opowiedz treść opowiadania ze s. 2, 3, 4 i s. 5, zachęcając dzieci w rolach do ich odtwarzania. Mogą dodawać własne dialogi np. rozmowy przy kolacji. Po przeczytaniu dialogu ze s. 5 pokaż znak STOP.

Poprowadź burzę mózgów, kierując rozmowy dzieci pytaniami:

Co może teraz powiedzieć Mysz?

Jak myślicie, czy powinna milczeć?

Jak ona teraz się czuje?

Poszukajcie wspólnie pomysłów i spróbujcie odegrać zmienione scenki. Spróbuj tak pokierować rolą Myszora, by adekwatne były kolejne losy Myszy opisane w książce. Poproś o zmianę dzieci w rolach Myszy i jej znajomych, jak również osoby, która przenosi sylwetę Myszora.

6

„Jak można to zmienić?” – ciąg dalszy

Przeczytaj lub opowiedz treść opowiadania ze stron 6 - 11, zachęcając dzieci w rolach do ich odtwarzania. Mogą dodawać własne dialogi np. rozbudowane rozmowy dotyczące prezentu. Po przeczytaniu dialogu ze s. 10-11 pokaż znak STOP. Poprowadź burzę mózgów, kierując rozmowy dzieci pytaniami:

Co teraz może zrobić Mysz?

Co może powiedzieć, gdy Myszor daje jej książkę kucharską?

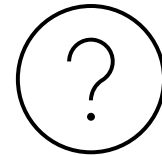
Jak można się zachować, gdy ktoś przegląda nasz telefon?

Do kogo Mysz może zwrócić się po pomoc?

Do kogo wy byście się zwrócili?

Jak te osoby mogą nam pomóc?

Jak zareaguje na to Myszor?

Przećwiczcie propozycje rozwiązań, zachęć dzieci do odgrywania scenek. Sprawdźcie różne rozwiązania i różne reakcje naszych bohaterów.

Podkreśl to, że **nikt nie ma prawa decydować o tym, co mamy robić, jak spędzać wolny czas oraz karać nas za to, że zachowujemy się inaczej**. Spróbuj naprowadzić dzieci na sformułowania asertywnej odmowy, organizując zabawę grupie i w parach.

7

„Nie jestem już głodna/y”

Zachęć dzieci, by przypomniały sobie sytuację z rodzinnego spotkania, gdzie jest wiele osób i wszyscy siedzą przy stole.

Zjedliście już zupeł, drugie danie i tort, jesteście najedzeni. Tymczasem pewna ciocia, gospodyni przyjęcia, wciąż proponuje wam dokładkę. Jak się zachować, by odmówić kulturalnie i stanowczo?

Zaproś chętne dziecko i poproś je o wcielenie się w rolę cioci, która wciąż proponuje dokładkę. Odpowiadaj w sposób **asertywny**, używając np. takich sformułowań:

Dziękuję, nie jestem już głodna.

Wszystko było pyszne, ale już mi wystarczy.

Widzę, że bardzo się napracowałaś, ale nie mam już ochoty na jedzenie.

Czuję, że jestem już najedzona, nie potrzebuję więcej, dziękuję.

Nie, nie mam ochoty na dokładkę, dziękuję.

Zwróć uwagę dzieci na to, że – jeśli nie skutkują już inne sposoby – warto zastosować mniej elegancką metodę „zdarłej płyty”. Na kolejne propozycje odpowiadać jedynie: *Nie, dziękuję*. Bez tłumaczenia powodów. Mamy do tego prawo. Można również **zapisać powyższe propozycje odpowiedzi** na oddzielnych kartkach (mogą to również zrobić dzieci, jeśli mają własne pomysły zareagowania w tej sytuacji). Dziecko, które odpowiada „cioci” może wówczas **wzmocnić przekaz, dodatkowo prezentując napis**. Dzięki zapisanym sformułowaniom łatwiej będzie też je **zapamiętać**.

7

„Nie jestem już głodna/y” – ciąg dalszy

Poćwiczmy asertywne odmawianie. W losowy sposób podziel grupę na pary i poproś o odegranie scenek. Propozycje sytuacji potencjalnie konfliktowych możesz zaczerpnąć z poniższej listy.

1.	Koleżanka prosi, byś dała jej przepisać pracę domową.
2.	Kolega namawia cię do pójścia na wagary.
3.	Kolega namawia cię, żeby w tajemnicy przed rodzicami sprzedać stary telefon i za otrzymane pieniądze kupić grę.
4.	Koleżanki proponują wspólne wyjście do kina, ale ty jesteś bardzo zmęczony/a i wolisz pójść do domu.
5.	Obiecałeś/aś babci, że ją odwiedzisz, a jedna z koleżanek bardzo chce do ciebie dzisiaj przyjść i pograć na komputerze.
6.	Rodzice kolegi zachęcają cię, żebyście wspólnie wyjechali na weekend. Nie masz ochoty, bo nie jest to twój bardzo bliski kolega i masz już inne plany.
7.	Brat chce, żebyś znowu za niego umył/a naczynia. To już trzeci raz w tym tygodniu, gdy on wymiguje się „ważnymi sprawami”.
8.	Tata prosi cię o pomoc w sprzątnięciu garażu, ale wiesz, że przez to nie zdążysz na basen.
9.	Siostra prosi cię, żebyś nie mówił/a rodzicom o tym, że zgubiła klucze do domu.
10.	Babcia zaprasza cię na weekend, ale ty masz już inne plany.

Wróćcie do zabawy w role. Po zmianie osób odgrywających role, spróbujcie zareagować stanowczo i asertywnie na sformułowania Myszora.

Podsун dzieciom propozycje rozwiązań do wykorzystania, jeśli mają z tym trudność np.:

- ❖ *Nie jest mi przyjemnie, gdy tak się do mnie zwracasz. Chcę sama decydować o tym, czy będę gotować czy nie.*
- ❖ *Nie zgadzam się, żebyś przeglądał mój telefon, to naruszenie prywatności. Proszę, oddaj mi go.*
- ❖ *Lubię spotykać się z moimi przyjaciółmi i zależy mi na tym. Nie zmienię tego. Mogę ich też zaprosić do naszej norki, żebyś ich poznał.*
- ❖ *Myszor nie pozwala mi się z wami spotykać. Czuję, że to nie w porządku, co robić? (do przyjaciół).*
- ❖ *Myszor przegląda mój telefon. Nie podoba mi się to, co mam zrobić? (do przyjaciół).*
- ❖ *Wiem, co jest dla mnie dobre. A sprawdzanie mojego telefonu nie jest dla mnie dobre. Nie zgadzam się na to. Odejdę, gdy będziesz tak robił.*
- ❖ *Zależy mi na tobie, ale lubię moich przyjaciół. Nadal będę się z nimi spotykać.*

Poszukajcie wspólnie pomysłów i spróbujcie odegrać zmienione scenki.

Poprowadź rozmowę z dziećmi, próbując ustalić inne zakończenie książki *Jestem tylko moja*, np. wcześniejsze opuszczenie Myszora przez Mysz, skuteczną pomoc przyjaciół, zmianę zachowania Myszora itp.

W zależności od pomysłów dzieci, odgrywajcie role.

Dziecko w roli Myszora powinno trzymać sylwetę postaci lub stać obok niej. To ważne, by mogło się odciąć od negatywnej postaci.

Przypomnij grupie, że celem zabawy jest wcześniejsze zrozumienie przez Mysz tego, że jest tylko swoja i bronienie swoich racji.

Po podsumowaniu rozmowy, poproś dzieci o zdjęcie wszelkich akcesoriów, usunięcie „sceny”. Zastosuj sygnał np. zapalenie światła, klaśnięcie, sygnalizujący zakończenie zabawy wyobrazeniowej i powrót do ról uczniów i uczennic. To szczególnie ważne w przypadku młodszych dzieci.

Zachęć dzieci, by wspólnie próbowały określić, jak teraz, po wprowadzeniu innych rozwiązań, czuje się Mysz. Obejrzyjcie wspólnie ilustrację ze s. 32-33. Poproś dzieci, by opisały, jak wygląda Mysz, jak może się czuć. Uporządkuj i uogólniaj twierdzenia dzieci, podkreślając ich znaczenie. Możesz posłużyć się sformułowaniami:

jest samodzielna
jest silna
ma oparcie w przyjaciółach
jest asertywna
jest dzielna
lubi siebie
jest wyprostowana
umie odmawiać
wie, co czuje
wie, czego nie chce
wie, co jest dla niej dobre
umie powiedzieć, że coś jej nie odpowiada
wie, że jest wartościowa
czuje, że wiele może zrobić
wie, że nie można nikogo izolować z miłości
wie, że miłość to nie zakazy
czuje, że chorobliwa zazdrość jest szkodliwa

Następnie podziel grupę na **dwa zespoły** i poproś, by dzieci ustawiły się naprzeciwko siebie, unosząc złączone ręce i tworząc **szpaler**.

Dzieci z pierwszej pary opowiadają o Myszy, używając sformułowania:

Teraz już wiem, że jestem...

uzupełniają je zgodnie z własnym wyborem i przechodzą pod tunelem z rąk. Ustawiają się na końcu i unoszą złączone ręce do góry. Kolejne pary postępują analogicznie. Zabawa trwa dopóty, dopóki wszystkie dzieci nie przejdą pod tunelem z rąk.

Zwróć uwagę, by **każde z dzieci mogło się wypowiedzieć**, ale pozwól by myśli się powtarzały.

Zastosuj sygnał np. zapalenie światła, klaśnięcie, sygnalizujący zakończenie zabawy wyobrażeniowej i powrót do ról uczniów i uczennic. To szczególnie ważne w przypadku młodszych dzieci.

1 1

„Komu mogę zaufać?”

Dzieci siedzą w kole. Rozpocznij rozmowę:

Kiedy mi trudno, wiem, że mogę zaufać... i rzuć kłębek wełny do wybranego dziecka.

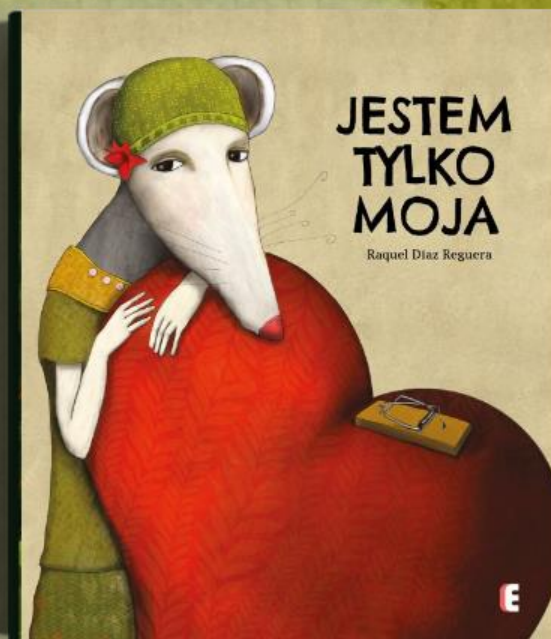
W ten sposób stwórzcie **sieć z włóczki**, łączącą wasze odpowiedzi. Kiedy wszystkie dzieci udzielą odpowiedzi, spróbujcie rozplątać sieć, rzucając włóczką w odwrotnym kierunku.

1 2

„Inna historia” – praca plastyczna

Zachęć dzieci, by narysowały lub namalowały ilustrację do alternatywnego, stworzonego przez nie zakończenia historii. Zrób wystawę prac.

**Mamy nadzieję, że zajęcia były dla Was ciekawe.
Dziękujemy za skorzystanie z naszego scenariusza.
Chętnie powiadomimy Was o kolejnych.
Piszcie do nas na adres: redakcja@ezop.com.pl**

Wydawnictwo EZOP